

TAZ #2012

JURYVERSLAG JONG MUZIEK

Tijdens de editie Jong Muziek van 2012 bekeek de jury, bestaande uit Tom Wolf, Pascale Michiels en Wim De Wulf, 9 muzikale acts, geselecteerd door Pieterjan Vervondel. Waar hij ze blijft halen, het is ons een raadsel, maar ook deze keer werden we geconfronteerd met een interessante en uiterst gevarieerde keuze.

We hebben dan ook beslist Pieterjan een eretitel toe te kennen: 'De Neus'. Men zegge dus niet meer Pieterjan, maar PJ De Neus Vervondel, ook te gebruiken in alle communicatie en correspondentie.

In onze beoordeling zijn we uitgegaan van een aantal criteria. Uiteraard speelde de muzikaal-technische kant een rol, maar niet alleen dit. De relatie met het publiek, de aanwezigheid, de persoonlijkheid op het podium, de onderlinge samenhang als het om een groep ging, de keuze van het repertoire, de kwaliteit van de composities, de originaliteit van de arrangementen, de verhouding tussen teksten en muziek, of tussen beeld en muziek, de inventiviteit in het aanwenden van het instrumentarium, zijn criteria waaraan elke act getoetst werd. En tot slot hebben we bekeken wat de act in kwestie kan betekenen in zijn relatie tot het festival op langere termijn. Het kan immers niet de bedoeling zijn een act tot laureaat uit te roepen en hem nadien de woestijn in te

sturen met enkel een werkbudget voor een nieuw project. Wat er vanuit het festival met Statue gebeurd is - de winnaar van vorige editie - is voor ons een goed spoor: werkbudget, ondersteuning, speelplek op deze editie, promotie voor nieuwe projecten. En dat blijkt zijn vruchten af te werpen.

Daarnaast stellen we vast dat ongeveer alles wat hier te horen was, ondanks de duidelijke kwaliteit, niet of weinig kansen krijgt of zal krijgen op wat men de betere zenders pleegt te noemen. Dit werkt de verschraving en nivellering naar de middelmaat in de hand. Bij deze dus namens deze jury een oproep om even stil te staan bij deze anomalie.

Het concours zelf.

Hoe kan je een concours aan zee beter starten dan met een project dat zichzelf **Stoomboot** noemt. Niels Boutsen is dat in zijn eentje. Hij won de finale van de Nekkanacht en pakte ons ook in tijdens zijn concert in Fort Napoleon. Hij speelt zeer goed gitaar, met een mooie integratie van bossa en andere latin-invloeden. Tekstueel combineert hij zijn persoonlijke verhalen in een mooie mix van poëzie en humor. Hij heeft het lef om heel zacht te spelen en de dingen voor zich te laten spreken. Alles is eerlijk en dat is mooi om zien: iemand die schaamteloos zichzelf is en daarmee ook een

publiek in zijn binnenzak steekt. In de namiddag had Niels een drummer en een bassist meegebracht, met wie hij voor het eerst voor een zaal stond. Dat was dapper, want die overschakeling maak je niet zomaar. Het draaide nog niet helemaal rond en bovendien waren in deze set wat minder sterke songs verzeild geraakt. We zagen interessante aanzetten, dat wel, maar de namiddag-versie van Stoomboot moet echt nog rijpen wil ze beklijvend worden. Terwijl hij ons in de voormiddag aangenaam verrast had.

Op dag 2 stond **Ynoji** geprogrammeerd, het project van Lucian Ditulescu en Bruno Van Damme, met de eerste als dj op de scène. Ook hier 2 sets, in de voormiddag een puur luistermoment, in de namiddag een dance-act met visuals.

Hier waren we zwaar onder de indruk van de manier waarop samples, beats, en bestaande files met elkaar gecombineerd werden. Het leverde in de voormiddag een rijkgeschakeerd palet op, het startsein voor een niet-aflatende stroom van beelden die deze elektronische muziek bij de luisteraar losmaakte. Indrukwekkend. In de namiddag werd er nog een tand bijgestoken in de intensiteit van de muzikale kant en in de toevoeging van abstracte visuals. Die laatste vonden wij eerder overbodig, omdat ze weinig toevoegden aan de kracht van het geheel. Maar Ynoji blijft op ons trommelvlies gebrand.

Op zondag kregen we **Ten Adem** op bezoek: een poëzieperformance van Bardt Jacques, op piano begeleid door Ben Schockaert. Bardt Jacques heeft een pen als een mes, zijn taalbeelden zijn dwingend, hard, op het scherp van de snee en rijkelijk gelardeerd

met cynische schimpscheuten. Alleen vonden wij dat hij zijn teksten dikwijls zelf ontkracht door te grote pathos, gestiek, of overinterpretatie, waardoor onze verbeelding aan banden wordt gelegd. En dat is jammer, want wat hij neerschrijft is beklijvend en wordt bovendien zeer mooi ondersteund door het pianospel van Ben Schockaert die het geheel daardoor een meerwaarde geeft.

Op een grijze maandagochtend de hemel openbreken met een beestig, woest swingend feestelijk New Orleans-concert. *Il faut le faire*. Of dat nog wel mag van de cultuurpolitie kan ons geen bal schelen: **Big Noise** was energie met tonnen, van bezuiden de taalgrens. Genreus over ons uitgegoten in een set waarin vier virtuoze klassiek geschoolde muzikanten hun ding deden met een oud muziekgenre dat hier als nooit tevoren leven werd ingeblazen. Samenspel, plezier, présence, muzikaliteit, listige arrangementen, alles klopte en zowel Fort Napoleon als Café Koer stonden op zijn kop. Een topper, zoveel was zeker. Mevr Schauvliege en Mme Lanaan, wanneer sluiten jullie nu eindelijk dat cultureel akkoord tussen Vlaanderen en Wallonië, dat een einde stelt aan de apartheid en dat ons toelaat om veel meer van elkaar aan de weet te komen?

Floris Schillebeeckx arrangeerde samen met Tom Tiest zijn Neder-landstalige liedjes voor vierstemmig koor en bracht die in een bezetting met twee gitaren, bas, viool en dwarsfluit. In het begin van de set moeten we even wennen, we vreesden voor een nadrukkelijk kunstig poëzieprogramma dat aan zijn eigen ernst tenonder zou gaan. Niets was minder waar, want Schillebeeckxs ironie en zelfspot kwamen bovendrijven en hij

trakteerde ons op prachtige nummers als 'Mijn mama en mijn papa zijn gescheiden', of 'Vatikaanstad' met het hilarische verhaal ervoor over de broodjeszaken in zijn buurt. Maar ook 'Cocaïne' en zeker 'De Rivier' konden ons absoluut bekoren door hun poëtische beeldende kracht.

We hadden wel het gevoel dat de koorpassages nog onzeker waren af en toe. Twee zeer mooie vrouwen-stemmen, maar de koorklank als 1 geheel met de mannen, als 1 gesloten verzameling, 1 akkoord, was er niet altijd. Daar bleven we dus wat op onze honger, maar dat Schillebeeckx kan schrijven en componeren, dat staat vast.

's Anderendaags werden we getraakteerd op een ochtendboost buskergeweld. **The Bucket Boyz**, zootje ongeregeld uit Nederland, een mannelijk trio vergezeld van twee honden, joeg prompt de katers uit ons lijf met een aantstekelijke set

Punkfolkskiffelcountrybluegrassreggae of zoiets. Bas op een stok met koord en wastobbe en dezelfde wastobbe als basdrum voor een percussionist die een verzamelaar van emmers blijkt en daar nog swingende ritmes uithaalt. En dat ter begeleiding van een zanger op banjo, met een stem als schuurpapier, waarmee je zonder moeite een verroeste cargoboot proper krijgt. Swingen als de beesten, tweestemmig, driestemmig, maakte niet uit. Als het maar vooruit ging. Politiek zeer geëngageerd, recht voor de raap en met een anarchistische kant in de manier van optreden, die wij en wij niet alleen ten zeerste konden smaken. Een belevenis, van straat geplukt en in Oostende beland, tot ons groot jolijt.

Vervolgens kregen we **Blue Monday People** op bezoek: een trio met François Vaiana als

zanger, Lara Rosseel op bas en Benjamin Sauzerou op elektrische gitaar. Weer een hoogvlieger, met soul en blues uit de jaren '60 en '70 als uitgangspunt en eigen composities waar je naar luistert als naar een stadsverhaal. De onherkenbare cover van 'Who is he' is er een schoolvoorbeeld van. Mooie stem van de zanger, loepzuiver, naturel, en prachtig in samenzang met de twee muzikanten : een 'blend' van stemmen om u tegen te zeggen. Daarnaast was de muzikale invulling in al haar soberheid, en minimalisme van een bijzonder schoonheid. Gitaar en bas bleven grooven op minimale passen in de akkoordenprogressies en leverden daardoor een klankdecor dat het verhalende aspect van het concert volledig tot zijn recht liet komen. Hier en daar mocht daardoor de zang nog iets meer gas terugnemen, vonden we, waardoor de schoonheid van die naakte benadering nog sterker had kunnen zijn. Om te onthouden!

Andrea Voets bracht haar monumen-tale persoonlijkheid en haar even monumentaal instrument vanuit Nederland over naar Oostende, per trein.

In de voormiddag wijdde ze ons in in de geheimen van de harp, legde ze uit wat impressionisme was in de muziek en waarom de harp daar hèt instrument bij uitstek voor is. Naast 'Het leven volgens Harp' was het concert zelf een fluwelen streling voor het oor in een wandeling langs Bach, Debussy, Britten en de nocturne en fuga in Bes Groot uit 'De Marie Louise' van Bartolomeo Kaëll. Wegdromen op de middag in het Fort, omringd door pure virtuositeit: wie er was, was onder de indruk.

In de namiddag bracht Andrea Voets haar voorstelling met geprojecteerde en ingesproken teksten van Ovidius en

kalligrafiën van Yves Leterme (neen niet die), door Andrea op harp begeleid. Ze trof in de combinatie tekst/muziek de juiste toon. Een soort lichtheid die de onderhuidse humor bij Ovidius versterkte en de geprojecteerde kalligrafieën van de juiste soundtrack voorzag. Bovendien ging ze als harpiste nog verder en liet ze ook de hardheid en de brutaliteit van de harp horen en combineerde ze daar nog eens kleine percussie bij. Een mooie performance, een boeiende zoektocht van iemand die probeert uit het cocon van het eigen instrument te breken en een dialoog aan te gaan met andere expressievormen. Dit is een interes-sante piste waar nog heel wat te exploreren en te proberen valt, met nu al een resultaat dat er absoluut mag zijn.

Laatste dag: de **Sonare Machina van Hans Beckers**.

Dit afstudeerproject aan de 3D-afdeling van het KASK is uniek: niet in zijn soort, het is een soort op zich. Hans Beckers heeft een installatie gemaakt van metalen staanders, opgesteld in een cirkel, waarop allerlei gevonden voorwerpen bevestigd zijn: eiersnijders, frietsnijder, zeven, papaverbollen, ijsschaaltjes enz... Die zijn verbonden met een aansturings-systeem, waardoor ze gemanipuleerd worden en geluid maken, geluid dat op zijn beurt weer opgenomen wordt met contactmicrofoons. Vanop een ruistafel bedient Hans zijn installatie en daar voegt hij ook geluiden toe, met een mixer, een gitaar, een klarinet, zand, en noem zo maar op. Geluiden worden in loop gezet, anderen toegevoegd, en zo creëert hij een magische wereld van sferen en geluiden die 45 minuten lang blijft fascineren. Dit soort werk staat helemaal aan de rand van het muzieklandschap. Het heeft

echter raakvlakken met andere disciplines, door zijn abstractie, door de manier ook waarop het zich in je oor en je geest nestelt en door de geniale ambachtelijkheid waarmee het is uitgedacht en gemaakt. Daardoor is het ook grensverleggend en verdient dit soort werk een ondersteuning op termijn: promotioneel en in zijn verdere ontwikkeling.

Voor de jury is Hans Beckers de **laureaat** van de TAZ-KnackFocus Jongmuziekprijs 2012.

JURY JONG MUZIEK

Wim De Wulf

Tom Wolf

Pascale Michiels

4 augustus 2012